

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 312/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc, Advokátska kancelária, Nezábudková 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 7 C 150/2012 zo 16. januára 2013 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 527/2013 zo 16. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 150/2012 zo 16. januára 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 527/2013 zo 16. decembra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že žalobou podanou na okresnom súde sa domáhala určenia neplatnosti vkladu záložného práva vykonaného v prospech odporcu Správou katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava. Okresný súd o žalobe sťažovateľky rozhodol rozsudkom sp. zn. 7 C 150/2012 zo 16. januára 2013 tak, že žalobu sťažovateľky zamietol. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že okresný súd mal v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatovať, že vklad do katastra nehnuteľností nie je právny úkonom v zmysle § 34 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, preto dospel k záveru, že účastníci sa nemôžu domáhať v občianskom súdnom konaní určenia neplatnosti vkladu do katastra nehnuteľností. Okresný súd mal ďalej konštatovať aj to, že v danom prípade by sťažovateľke chýbal aj naliehavý právny záujem na určenie neplatnosti tohto vkladu. Z uvedených dôvodov mal okresný súd odmietnuť vykonať aj navrhnuté dokazovanie sťažovateľkou, pretože podľa názoru okresného súdu nebolo potrebné na zistenie skutkového stavu pre účely rozhodnutia. Proti označenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jej označené práva. Sťažovateľka okrem uvedenia stručného priebehu konania argumentuje tým, že krajský súd sa „nevysporiadal s rozpormi nachádzajúcimi sa v spise a riadne nezistil skutkový stav“. Sťažovateľka tiež tvrdí, že „konanie odporcu (rozumej žalovaného, pozn.) predstavuje úmyselné zavádzanie skutočností voči sťažovateľovi, ako aj voči súdu. Na uvedené súd neprihliadal, dôsledkom čoho bolo zamietnutie odôvodneného návrhu sťažovateľa o určenie neplatnosti vkladu záložného práva. Sťažovateľ bol sústavné úmyselne uvádzaný vyjadreniami odporcu do omylu.“.

Sťažovateľka na základe uvedeného v závere sťažnosti navrhla vydať vo veci tento nález:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu Bratislava, sp. zn.: 8Co/527/2013-63 zo dňa 16.12.2014, ktorým Krajský súd Bratislava potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II., sp. zn.: 7C/150/2012-35 porušené bolo.

2. Postupom Krajského súdu Bratislava, Okresného súdu Bratislava II. bolo porušené základné právo sťažovateľa, podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a to rozsudkom Krajského súdu Bratislava, sp. zn.: 8Co/527/2013-63 zo dňa 16.12.2014 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II., sp. zn.: 7C/150/2012-35 zo dňa 16.01.2013.

3. Postupom Krajského súdu Bratislava, Okresného súdu Bratislava II. boli porušené základné práva sťažovateľa, podľa čl. 1, čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, a to rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 16.12.2014, sp. zn.: 8Co/527/2013-63 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 16.01.2013, sp. zn.: 7C/150/2012-35.

4. Rozsudok Krajského súdu Bratislava zo dňa 16.12.2014, sp. zn.: 8Co/527/2013-63 a rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 16.01.2013, sp. zn.: 7C/150/2012-35 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava II. na nové rozhodnutie.

5. *Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie podľa úvahy Ústavného súdu Slovenskej republiky.*

6. *Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd Bratislava povinný vyplatiť k rukám právneho zástupcu sťažovateľa: JUDr. Marián Ševčík, CSc., advokát, Nezábudková 22, 821 01 Bratislava.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane

uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že v posudzovanom prípade je obsah sťažnosti neurčitý a neúplný. V tejto súvislosti dodáva, že k sťažnosti neboli okrem splnomocnenia pripojené napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu.

Závažným obsahovým nedostatkom sťažnosti je skutočnosť, že v celom jej odôvodnení sa nenachádza čo i len jediná dostatočne konkrétna a určitá ústavnoprávne relevantná námietka, ktorá by mala svedčať v prospech záveru o porušení niektorého z označených základných práv alebo slobôd podľa ústavy, resp. práv podľa listiny okresným a krajským súdom, ktorých ako porušovateľov sťažovateľka v petite svojej sťažnosti označila. Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľka musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti v spojení s nepredložením napadaných rozhodnutí súdov významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľky, aby čo najpresnejšie opísala skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je teda

vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľky spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jej základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľky neobsahuje, pričom samotný subjektívny názor sťažovateľky o porušení jej práv nie je dostatočným dôvodom pre záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Napokon nepredloženie napadnutých rozsudkov znemožňuje čo i len preskúmať správnosť skutkových tvrdení sťažovateľky.

Napokon sťažovateľka nekonkretizovala konkrétne základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Predmetný článok ústavy totiž obsahuje viacero základných práv.

Ústavný súd v súhrne konštatuje, že sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu, neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, teda nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. K sťažnosti neboli v rozpore s § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde pripojené sťažnosťou napadnuté rozhodnutia súdov. Sťažovateľka tiež nekonkretizovala základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle požiadavky vyplývajúcej z § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný

súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, kópie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj konkretizáciu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky jej sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku nezaoberal sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľkou v petite sťažnosti (zrušenie označených rozhodnutí všeobecných súdov, návrh na priznanie náhrady trov konania, návrh na priznanie finančného zadosťučinenia podľa úvahy ústavného súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2015